

Ένα αεράκι κούνησε τις κουρτίνες και ανέμισε τις σελίδες του βιβλίου. Μέσα απ' αυτές πρόσωπα γεμάτα περιέργεια κοίταζαν προς τα έξω. Τότε, ένας τολμηρός καλικάντζαρος πήδηξε απ' τη σελίδα του και προσγειώθηκε στο δωμάτιο.

«Ηουχία, κοιμάται», ψιθύρισε.

«Ας εξερευνήσουμε τον χώρο!»

Απομακρύνθηκε πατώντας στις μύτες των ποδιών του. Τα υπόλοιπα παραμυθένια πλάσματα τον ακολούθησαν το ένα μετά το άλλο, προχωρώντας αργά προς το χολ και την κουζίνα.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε ο δράκος.

«Ας φτιάξουμε ένα κέικ», πρότεινε ένα λαιμαργο ξωτικό.

«Ω, ναι» κραύγασαν τα υπόλοιπα ξωτικά, βγάζοντας έξω ένα μπολ. Όλοι άρχισαν να ψάχνουν για υλικά.

«Αλεύρι, αβγά, ζάχαρη...» είπε το πρώτο ξωτικό απαριθμώντας τα υλικά και ανακατεύοντάς τα μ' ένα μαγικό ραβδί.

«Τι άλλο βάζουμε στο κέικ;»

«Σταφίδες», είπε το τζίνι, αδειάζοντας στο μπολ ένα ολόκληρο βάζο.

«Τι λέτε γι' αυτό;» φώναξε ο καλικάντζαρος, κουνώντας στον αέρα ένα άλλο μικρό βαζάκι.

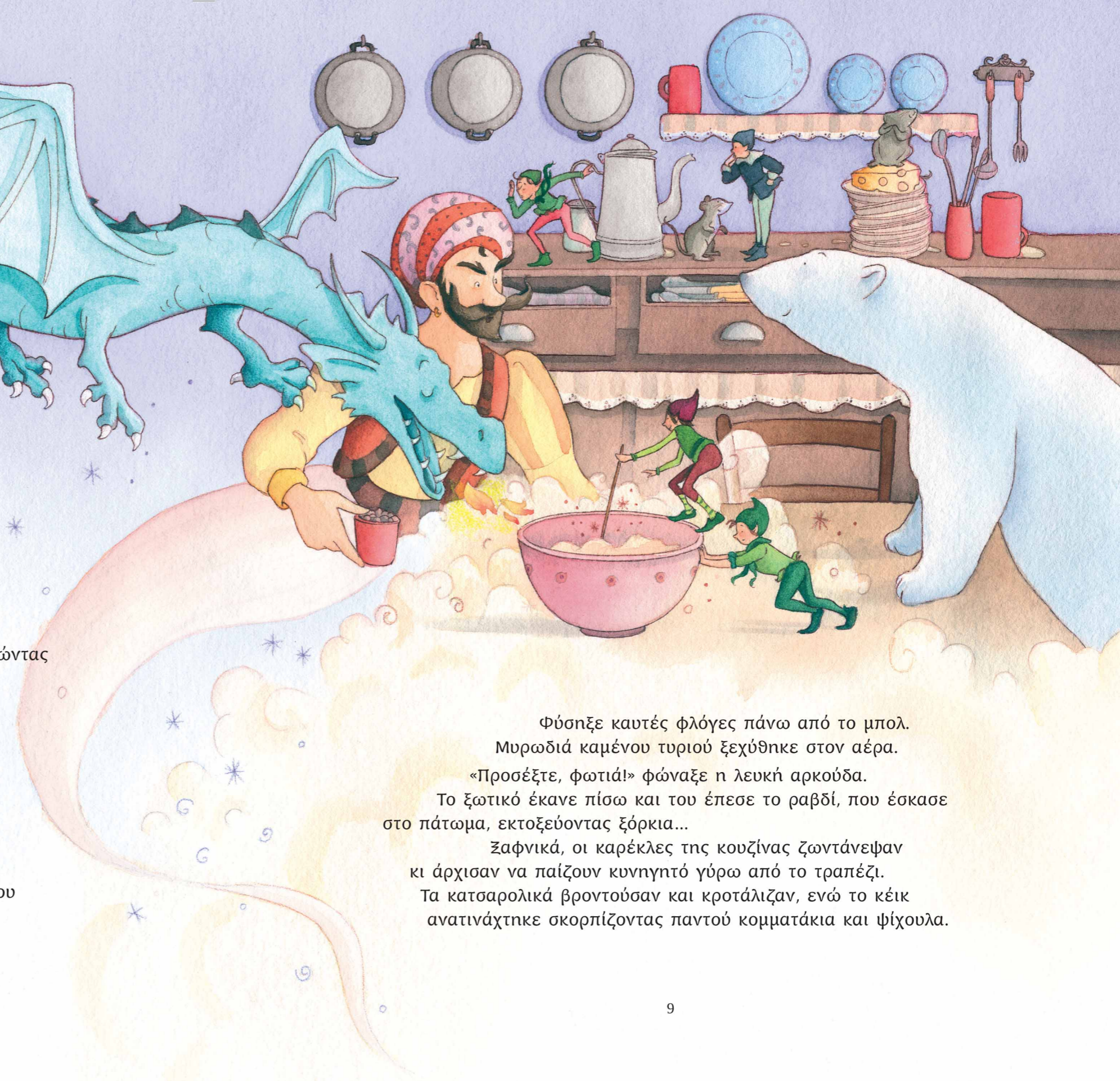
«Αψού! Οχ, όχι, αυτό είναι πιπέρι».

«Τυρί», τσίριξαν τα ποντίκια. «Ας φτιάξουμε τσιζ κέικ!»

Έτσι, το ξωτικό πρόσθεσε μερικές φέτες σκληρού κίτρινου τυριού. Σκούνηξε αβέβαια το μείγμα με το ραβδί του.

«Αυτό δεν μοιάζει και πολύ με κέικ».

«Χρειάζεται ψήσιμο», είπε ο δράκος. «Επιτρέψτε μου».

Φύσηξε καυτές φλόγες πάνω από το μπολ.

Μυρωδιά καμένου τυριού ξεχύθηκε στον αέρα.

«Προσέξτε, φωτιά!» φώναξε η λευκή αρκούδα.

Το ξωτικό έκανε πίσω και του έπεσε το ραβδί, που έσκασε στο πάτωμα, εκτοξεύοντας ξόρκια...

Ζαφνικά, οι καρέκλες της κουζίνας ζωντάνεψαν κι άρχισαν να παίζουν κυνηγητό γύρω από το τραπέζι.

Τα κατσαρολικά βροντούσαν και κροτάλιζαν, ενώ το κέικ ανατινάχτηκε σκορπίζοντας παντού κομματάκια και ψίχουλα.